

Bilder ur rasismens Sverige

Helmon Solomon agerar ensam på scenen, i sin egen text *Vi går aldrig sönder*, på **Folkteatern i Göteborg**. Starkt utlevande, ur ilska, frustration och kränkthet: För "du är en svart kvinna, du är en drottning, du är en kackerlacka." Allt på en gång. Fucking Queens of everything. Ständigt övervakad, med kontrollen som en del av dig själv, inte för mycket "kultur", å andra sidan äga sin kultur, "inlåst och utelåst". Motsatser, extremer, förväntningar och speglingar som sliter sönder, fast du inte får gå sönder. "Jag gick ut för hårt, jag tog för korta pauser. Jag grät aldrig. Jag skrek ut min sorg. Nu sitter den i min kropp."

Jag tror föreställningen kunde landat mera stillsamt i den sorgen ibland, haft mera av reflektion och större tillit till texten. För den är stark, den bär av egen kraft, förutsatt att vi hinner ta den till oss. Musiken och videobilder i fonden kompletterar och skapar förhöjd spänning, laddar än mer.

Men "om du ger efter för sorgen så kanske du aldrig reser dig upp igen. Du kanske faller bottenlöst och i fallet så frågar du dig själv: finns det inget jävla slut på det här."

Jo det måste vi tro! Fortsätt "tala på torget", Helmon, med din och dina systrars röster. Vi ska stå helt stilla och lyssna, även de gånger du talar med bräcklig röst.

Text: Maria Wallin

Bild: Parinazz Iranmanesh

Vi går aldrig sönder

Text: Helmon Solomon & Ali Derwish

Regi: Andrea Edwards & Helmon Solomon

Folkteatern Göteborg till 25 januari 2020